

ΜΟΥΣΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Εθνικού Σταδίου 16, Παραλία, Καλαμάτα, 24100

Τηλέφωνο-φαξ: 27210- 96966

Mail : mail@gym-mous-kalam.mes.sch.gr

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΜΑΘΗΤΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ.

- 1. Σοφία Άιζενμπαχ**
- 2. Λυδία Άιζενμπαχ**
- 3. Λυδία Παναγιωταρέα**
- 4. Ηλίας Κολλινιάτης**
- 5. Ηλίας Πουλόπουλος**
- 6. Ανδρέας Κοπετινάς**
- 7. Μάριος Σαρέλας**
- 8. Γιώργος Χιώτης**
- 9. Νάντια Μερκούρη**
- 10. Βαγγελίτσα Αντωνοπούλου**
- 11. Αλίκη Σκαρέα**
- 12. Παναγιώτης Κομπότης**
- 13. Μαρία Μήτρου**
- 14. Μαρία Τσώνη**
- 15. Νάγια Κουφουδάκη**
- 16. Μανταλένα Μπαστακού**
- 17. Δήμητρα Σωτηροπούλου**
- 18. Μαρία Παραγγίνη**
- 19. Βανίτα Σταθοπούλου**
- 20. Λύσανδρος Φιλιππίδης**

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Εύη Ντινοπούλου, φιλόλογος, καθηγήτρια του ΜΣΚ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ (1)

Εκείνη την Τρίτη ,28η Φεβρουαρίου 2006 και ώρα 8 το πρωί, η Ρέα Αβράμη , ετών 17, μαθήτρια λυκείου της Καλαμάτας, βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα. Θα πήγαινε στο σχολείο της όπως κάθε πρωί ή θα έκανε την τελευταία της προσπάθεια προκειμένου να κερδίσει το μεγάλο βραβείο;

Πριν αποφασίσει όμως τι θα κάνει, ας δούμε λίγο την καθημερινή ζωή της Ρέας : Σχολείο-φροντιστήρια- διάβασμα- ίντερνετ - ύπνος. Και τα Σάββατα βόλτα στην πλατεία με την κολλητή της, την Καλιρρόη. Α! ναι. Κι η τρέλα της με εκείνη την παράξενη συλλογή. Τη συλλογή της από «σταγόνες».

Γιατί ξέχασα να σας πω ότι μία άλλη ασχολία της του τελευταίου χρόνου, κυρίως τις Κυριακές, ήταν οι εκδρομές. Οι εκδρομές σε μέρη με λίμνες, πηγές, ποτάμια, ρυάκια, καταρράχτες. Κι όπου πήγαινε, μάζευε λίγο νερό, λίγες σταγόνες σε μικρά μπουκαλάκια. Έπειτα έβαζε απ' έξω μία ταμπέλα. Φερ' ειπείν: «Νέδα»-καταρράχτες» αν το νερό ήταν από τους καταρράχτες της Νέδας. «Πηγή Ταϋγέτου» κλπ. Όσο για τη συλλογή από σταγόνες.. Φωτογράφιζε μία λαμπερή σταγόνα νερού από το νερό της κάθε περιοχής που είχε συγκεντρώσει.

Πώς όμως της είχε έρθει αυτό εδώ και ένα χρόνο; Και μη νομίσετε πως είχε ιδιαίτερους δεσμούς με τη φύση. Αντίθετα , ήταν ένα από τα εκατομμύρια παιδιά, αντιπροσωπευτικά της εποχής της, παιδί της τηλεόρασης και των κομπιούτερ, της εικονικής πραγματικότητας δηλαδή , που τα εφιαλτικά σενάρια των επιστημόνων και των οικολόγων περί καταστροφής της γης και περί «εξάντλησης των υδάτινων πόρων» την άφηναν παγερά αδιάφορη. Απλά αποφάσισε να πάρει μέρος σε ένα διαγωνισμό με την ονομασία «ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΡΕΚΟΡ» που βρήκε μέσω ίντερνετ και που είχε προκηρύξει μία οργάνωση. Το «διαγωνισμό των σταγόνων». Ποιος δηλαδή θα μπορούσε να φτιάξει την καλύτερη φωτογραφική συλλογή από νεροσταγόνες τις οποίες όμως θα συγκέντρωνε από διαφορετικά σημεία της περιοχής του. Το βραβείο; Ένα ταξίδι σε διάφορα παραδεισένια μέρη της γης με όλα πληρωμένα και όλα τα κομφόρ για μία εβδομάδα.. Τι ευκαιρία!

Ο ποθητός αριθμός των σταγόνων από διαφορετικά «νερένια» μέρη ήταν 20 για ευνόητους λόγους αφού μέσα σε ένα χρόνο που ήταν η προθεσμία του διαγωνισμού ,το να ταξιδέψεις σε 20 διαφορετικά μέρη δεν ήταν και λίγο. Η Ρέα λοιπόν είχε μαζέψει τις 19 και της έμενε μία. Κι αυτή η μέρα, η 28^η

Φεβρουαρίου 2006, ήταν η τελευταία μέρα της προθεσμίας. Η Ρέα, που παρακολουθούσε από το Ίντερνετ και την προσπάθεια των άλλων υποψηφίων, ήξερε πως θα ήταν η νικήτρια αν ..εκείνη τη μέρα δεν πήγαινε σχολείο αλλά εκδρομή στον Πάμισο, το ποτάμι της περιοχής της για ..μια σταγόνα νερό. Για να συμπληρώσει τη συλλογή της δηλαδή και να κερδίσει το συναρπαστικό βραβείο.

Εκείνο το πρωί της Τρίτης, 28 Φεβρουαρίου 2006, το ποδήλατο της Ρέας δεν έκανε τη συνηθισμένη του διαδρομή σπίτι- σχολείο. Με γρήγορες πεταλιές βγήκε έξω από την πόλη και έπιασε έναν αγροτικό δρόμο. Τη διαδρομή στο χάρτη η Ρέα την ήξερε απέξω κι ανακατωτά. Σε δυο ώρες θα ήταν δίπλα στο ποτάμι. Και μετά μια τελευταία λαμπερή σταγόνα νερού θα είχε προστεθεί στη συλλογή της, η τελευταία. Και τυχερή. Τυχερή; Όχι και τόσο αφού ξαφνικά όλος ο τόπος μαύρισε και χοντρές σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν πάνω στο κεφάλι της. Σε λίγο δεν έβλεπε μπροστά της για να οδηγήσει. Μέσα σε λίγα λεπτά το μπουφάν της είχε γίνει μούσκεμα και το χειρότερο δεν έβρισκε κανένα σημείο για να προφυλαχτεί ενώ ,εξαιτίας της δυνατής νεροποντής, είχαν δημιουργηθεί ρυάκια με ορμητικό νερό και άρχισαν να παρασύρουν το ποδήλατο το οποίο σε μια κατηφοριά, μαζί με τη Ρέα εννοείται, γρήγορα εξαφανίστηκε πίσω από μία κουρτίνα νερού. «Αν και έχω δει τόσους καταρράχτες ποτέ δεν φαντάστηκα πόση δύναμη έχει το νερό» πρόλαβε να σκεφτεί η Ρέα καθώς, κρατώντας σφιχτά το τιμόνι του mountainbike της, μπήκε μέσα σ αυτή τη νερένια κουρτίνα και με απίστευτη ταχύτητα βγήκε από την άλλη. Η φόρα που είχε το ποδήλατο ήταν τόσο μεγάλη που τουμπάρισε και η Ρέα σωριάστηκε φαρδιά πλατιά στο χορτάρι. «τώρα θα κάνω λασπόλουτρο» ήταν η τελευταία σκέψη της γιατί μετά λιποθύμησε.

Είχαν περάσει αιώνες, έτσι της φάνηκε όταν ξανάνοιξε τα μάτια. Δεν έβρεχε, δεν υπήρχαν λιβάδια, μόνο κάτι βάτα στα οποία είχε βουλιάξει και καθώς ανασηκώθηκε είδε μπροστά της το ..Βάτραχο. Έναν βάτραχο καταπράσινο με γκριζες βούλες που την κοίταζε εξεταστικά με τα μεγάλα, πεταχτά του μάτια. Κι εκείνος ο βάτραχος είχε ανθρώπινη φωνή: «Καλώς ήρθες στο βασίλειο του νερού! Ετοιμάσου για ένα διαφορετικό ταξίδι» Η Ρέα προσπάθησε να ψελλίσει κάτι, να αντιδράσει τέλος πάντων με κάποιο τρόπο, αλλά της ήταν αδύνατον. Σα να ‘ τανε δεμένη και κάποιος να της είχε πάρει τη μιλιά. Απόμεινε να κοιτάει τον βάτραχο ο οποίος της συστήθηκε κιάλας: «Λέγομαι ..Αιμίλιος .Εγώ και οι φίλοι μου- θα τους γνωρίσεις σύντομα- ζούμε στις όχθες ενός μικρού παραπόταμου του Πάμισου, του ποταμού που θέλεις να επισκεφτείς. . Δεν πρέπει να ανησυχείς για τα λασπωμένα σου ρούχα, θα σε βοηθήσουμε να πλυθείς. Καιρός όμως να σου συστήσουμε τους ..σταρ του υγρότοπού μας.

Και μπρος στα έκπληκτα μάτια της Ρέας έκανε δύο χορευτικά πηδηματάκια σφυρίζοντας έναν συνθηματικό σκοπό. Αμέσως παρουσιάστηκαν δύο κατάλευκοι ερωδιοί που πλησιάζοντας τη Ρέα και αφού της συστήθηκαν –Λάμπης και Ανάργυρος τα ονόματά τους- πήραν με το ράμφος τους από πάνω της όλη τη λάσπη και με έναν μαγικό τρόπο δάνεισαν στο μπουφάν της το κατάλευκο χρώμα τους. Εκείνη σηκώθηκε, τεντώθηκε , και μαζεύοντας από κάτω το σάκο της κάθισε στις όχθες από το ποταμάκι, σε κάτι που έμοιαζε με πολυθρόνα, από βούρλα και καλάμια. Μία γυαλιστερή βίδρα την πλησίασε και της έφερε καθαρό νερό να πει. «Λέγομαι Αρχοντούλα» της είπε «και ζω μονάχα σε καθαρά νερά. Εδώ το ποταμάκι είναι ευτυχώς καθαρό, όμως..» «Όμως συνέχισε ο Αιμίλιος, αυτό δε συμβαίνει παντού. Δυστυχώς στις μέρες μας οι άνθρωποι με τις δραστηριότητές τους έχουν κάνει μεγάλη ζημιά στα ποτάμια, στις πηγές, γενικά στον υδροφόρο ορίζοντα. Βέβαια εσείς θα την πληρώσετε αλλά..» Τότε η Ρέα, που είχε κάπως συνέλθει, ειδικά από τότε που ήπιε το νερό της βίδρας, βρήκε τη δύναμη να αντιδράσει: «Κοίτα να δείς, εμένα αυτά δε με ενδιαφέρουν. Το μόνο που θέλω είναι να πάω μία ώρα αρχύτερα στον προορισμό μου για να μαζέψω εκείνη τη σταγόνα από τον Πάμισο. Σκασίλα μου για το τι κάνουν οι άλλοι. Εγώ..» «Εγώ, εγώ.. αυτό το εγώ σας έχει φάει» είπε τσαντισμένος ο Αιμίλιος. «Λοιπόν, συνέχισε πιο αποφασιστικά, ήρθε η ώρα να το κάνεις το ταξίδι, αυτό που θα σου χαρίσει το βραβείο, αλλά με έναν διαφορετικό τρόπο.»

Σφύριξε πάλι και εμφανίστηκε ένα απλοφτέρουγο γκριζόασπρο πουλί. «Αρτέμη, για πλησίασε» του φώναξε ο Αιμίλιος και εκείνο προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά στη Ρέα. Με μία απαλή κίνηση την έπιασε και την ακούμπησε απαλά στα φτερά του και πριν η Ρέα προλάβει να αντιδράσει, απογειώθηκαν . Ο καθαρός αέρας μετά τη βροχή, της έδιωξε γρήγορα τη ζαλάδα από το απότομο ύψος που πήρανε. Ο Αρτέμης που ήταν πολύ ευγενικός, της είπε: «Καλύτερα να κλείσεις τα μάτια σου. Πες πως κοιμάσαι. Έτσι κι έγινε. . μέχρι που ο Αρτέμης κούνησε το κεφάλι του ειδοποιώντας την πως έφτασαν. Προσγειώθηκαν σε μία περιοχή άγνωστη για τη Ρέα. Μια ερημική περιοχή. Μία έρημο κάπου στην Ιορδανία. Ο ήλιος έκαιγε και η ζέστη ήταν αφόρητη. Στο βάθος ξεχώρισε μία συστάδα από φοίνικες. Πλησίασε: Αρκετοί άνθρωποι με άσπρες κελεμπίες γύρω από ένα πηγάδι προσπαθούσαν να γεμίσουν με νερό μεγάλα μπιτόνια που τα φόρτωναν στις υπομονετικές καμήλες που ήταν παρατεταγμένες στη σειρά. Ένα κορίτσι, στην ηλικία της, η Χάνα, την είδε. «Τι γίνεται εδώ;» τη ρώτησε η Ρέα και κατά παράξενο τρόπο το μελαχρινό κορίτσι κατάλαβε τη γλώσσα της και της απάντησε στην δική της, στα Αραβικά, όμως και η Ρέα την κατάλαβε: « Βρίσκεσαι σε μία όαση και

όλοι αυτοί έρχονται από πολύ μακριά για να πάρουν νερό από αυτό το πηγάδι. Δεκάδες χιλιόμετρα κάνουν τα караβάνια μας για να φορτώνουν νερό. » «Να φορτώνουν νερό; Καλά δεν έχετε βρύσες στα σπίτια σας, Δεν υπάρχει σύστημα ύδρευσης;» Η Χάνα γέλασε δείχνοντας μια σειρά από κατάλευκα δόντια που τόνιζαν ακόμη περισσότερο το μελαχρινό της πρόσωπο. «Το νερό για μας είναι σκοπός ζωής και καθόλου αυτονόητο όπως για σας. Για το νερό στην περιοχή μου γίνονται πόλεμοι μεταξύ των φυλών το ξέρεις; Για μια σταγόνα νερό.. Εμένα ο αδερφός μου πέθανε από δυσεντερία και πόσοι άλλοι, επειδή ήπιε βρώμικο, μολυσμένο νερό.. Κινδυνεύουμε κάθε μέρα γιατί δεν ξέρουμε αν το νερό που πίνουμε είναι καθαρό»

Η Ρέα δεν άντεχε να ακούσει άλλα από την συνομήλική της Χάνα. Έτρεξε στον Αρτέμη: « Πάμε να φύγουμε από δω του είπε και πηδώντας στην πλάτη του σφίχτηκε επάνω του και απογειώθηκαν. Της φάνηκε πως είχε περάσει ένας αιώνας όταν προσγειώθηκαν σε ένα πρωτόγονο χωριό, στην Αφρική , στην Κένυα. Η κατάσταση ήταν άθλια : Παντού βρομιά και άπειρες μύγες, κουνούπια. Παραμέρισε το σκέπασμα μιας σκηνής και μπήκε. Η ίδια βρομιά, κάτω χώμα, λάσπη, Σε μια γωνιά μια νεαρή κοπέλα, κρατούσε ένα μωρό που φαινόταν πολύ άρρωστο. Η κοπέλα που φορούσε ένα πολύχρωμο μαντήλι την είδε: « Είμαι η Ζεμπέτ.» Της έδειξε το μωρό: «Πεθαίνει» της είπε. «Δεν υπάρχει καθαρό νερό να πει. Ο άντρας μου πήγε να βρει νερό σε μία άλλη πολύ μακρινή περιοχή, αλλά δε νομίζω πως θα προλάβει. Αν είχα έστω και μια σταγόνα καθαρό νερό να βρέξω τα χειλάκια του..» Η Ρέα βγήκε τρέχοντας και κλαίγοντας και χωρίς δεύτερη σκέψη ανέβηκε στον Αρτέμη που φτερούγισε γρήγορα. Η επόμενη στάση τους δεν έγινε στην ξηρά αλλά σε μία πλημμυρισμένη από νερά περιοχή. Ένα χωριό που κόντευε να βουλιάξει από τις δυνατές νεροποντές, τους μουσώνες. Η Ρέα δεν κατέβηκε από την πλάτη του Αρτέμη που κολυμπούσε στα λασπωμένα νερά ενώ πλάι της πέρασε ένα αγόρι μελαμψό, γεμάτο λάσπες, πιασμένο από ένα μαδέρι. « Είμαι ο Ρασίντ.» της μίλησε. Συνηθισμένες αυτές οι πλημμύρες στα μέρη μας, εδώ στην Ινδία» της είπε σα να κατάλαβε την απορία της. «Έχουμε μάθει να ζούμε με αυτές. Αν και κάθε φορά χάνονται άνθρωποι και περιουσίες. Δυστυχώς εδώ, όταν έρχονται οι μουσώνες, το νερό δεν τιθασεύεται. «Κι όταν δεν έχετε μουσώνες;»»τόλμησε να ρωτήσει η Ρέα . Ο Ρασίντ γέλασε πικρά: «Τότε.. τότε άνθρωποι και ζώα κοιτάμε τον ουρανό μήπως βρέξει γιατί μετά τους μουσώνες ακολουθεί τρομερή ξηρασία» Ο Αρτέμης κούνησε τα φτερά του και σηκώθηκε στον ουρανό, έναν ουρανό μαύρο και σκοτεινό. «Τόση δυστυχία, αναρωτήθηκε η Ρέα, τόση δυστυχία για μια σταγόνα νερό.. Καλά, εγώ πού ζω;» Θυμήθηκε τα λόγια του Αιμίλιου, του βάτραχου: «Εγώ,

εγώ, αυτό το εγώ σας έχει φάει. Μόνο τον εαυτό σας σκεφτόσαστε, πώς θα περάσετε καλύτερα, ενώ λίγο πιο πέρα από σένα, κάποια παιδιά σαν κι εσένα υποφέρουν για αυτό που εσύ θεωρείς αυτονόητο.. που ασχολείσαι μαζί του μόνο και μόνο για να πάρεις ένα βραβείο..»

Της ήρθε ζαλάδα, της φάνηκε πως γλίστρησε από' τη ράχη του Αρτέμη και πως έπεφτε, έπεφτε, έπεφτε..

«Επιτέλους» άκουσε μια δροσερή αγορίστικη φωνή. Άνοιξε τα μάτια της. Ένας νεαρός ήταν σκουμμένος από πάνω της. «Μα τι έγινε;» Ρώτησε σαστισμένη. Με τη μπόρα που ξέσπασε πριν από λίγο γλίστρησες και έπεσες σ' αυτό το ποταμάκι. Εκεί σε βρήκα. Με λένε.. Αιμίλιο. Αιμίλιο Βλαστό» Η Ρέα δεν καταλάβαινε τίποτα. Ανασηκώθηκε και τον κοίταξε. Φορούσε ένα πράσινο φούτερ με γκριζα σχέδια, είχε μεγάλα, εκφραστικά μάτια, ήταν ο.. Αιμίλιος ο βάτραχος που είχε μεταμορφωθεί σε.. πρίγκιπα;.. Εκείνος της διηγήθηκε τι είχε γίνει, την είχε βρει σε κακή κατάσταση και την μετέφεραν με το αγροτικό του πατέρα του στο σπίτι τους. Την περιποιήθηκαν και.. «Ώστε όνειρο ήταν.. ή μήπως εφιάλτης;» αναρωτήθηκε η Ρέα. Ξαφνικά πετάχτηκε επάνω αλλά μια σουβλιά στο γόνατό της της την ξαναέριξε στο ντιβάνι του χωριάτικου σπιτιού: «Πρέπει να βοηθήσω αυτά τα παιδιά που γνώρισα στο ταξίδι μου» είπε με μια αγωνία στη φωνή «τη Χάνα, τη Ζεμπέτ, τον Ρασίντ.. Δεν μπορώ να τους αφήσω έτσι..»

Ο Αιμίλιος κατάλαβε πως η Ρέα κατά τη διάρκεια της λιποθυμίας της είχε δει κάποιο όνειρο, ένα εφιάλτη . Πίνοντας το τσάι του βουνού που της είχε φέρει ο Αιμίλιος, η Ρέα διηγήθηκε στον καινούργιο της φίλο το όνειρό της. Εκείνος την άκουσε με προσοχή και της είπε: «Φαίνονται τόσο αληθινά όλα αυτά! Και κοίτα σύμπτωση! Το νερό είναι το θέμα της εργασίας μου στη σχολή που σπουδάζω!» Της είπε πως είναι πρωτοετής φοιτητής σε μία σχολή περιβαλλοντικών επιστημών και θέλει να γίνει περιβαλλοντολόγος να ασχοληθεί δηλαδή με την προστασία του περιβάλλοντος. Γι αυτό είχε κατέβει στο χωριό του να κάνει κάποιες μελέτες στα χωράφια του πατέρα του σχετικά με την χρήση των φυτοφαρμάκων και των λιπασμάτων και τις επιπτώσεις που έχει η αλόγιστη χρήση τους στον υδροφόρο ορίζοντα της περιοχής. Κι εκείνο το πρωί.. Τη συνέχεια η Ρέα την υπέθεσε.

«Επειδή βλέπω πως μετά από αυτήν την περιπέτεια έχεις ευαισθητοποιηθεί αρκετά σχετικά με το νερό και όλα όσα σχετίζονται με αυτό να κάποια στοιχεία που έχω συγκεντρώσει:» Και άπλωσε μπροστά της ένα πακέτο χαρτιών και σημειώσεων: «Λοιπόν άκου: Πάνω από 4.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα γιατί δεν έχουν καθαρό νερό να πιούν και να το χρησιμοποιούν για την υγιεινή τους»

Η Ρέα θυμήθηκε την Ζεμπέτ και το μωράκι της που πέθαινε. Ένωσε ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά της. Ήπιε βιαστικά μία γουλιιά από το ζεστό τσάι και άκουσε με ενδιαφέρον τα υπόλοιπα στοιχεία που της διάβαζε ο Αιμίλιος: «Σχεδόν το 1/5 των παιδιών του κόσμου στερούνται ακόμα και την ελάχιστη ποσότητα καθαρού νερού που χρειάζονται για να ζήσουν. Τουλάχιστον 20 λίτρα καθαρού νερού τη μέρα (περίπου δύο κουβάδες) είναι απαραίτητα ώστε τα παιδιά να πιουν, να πλύνουν τα χέρια τους από τη βρομιά από την οποία μπορούν να αρρωστήσουν και να μαγειρέψουν ένα απλό γεύμα. Το 15% των παιδιών στις αναπτυσσόμενες χώρες πρέπει να περπατήσει τουλάχιστον 15 λεπτά για να φτάσει σε μια πηγή καθαρού νερού.» Η Ρέα θυμήθηκε στο όνειρο (μα...ήταν όνειρο;) τη Χάνα που περπατούσε και παραπάνω χιλιόμετρα κάθε μέρα προκειμένου να εξασφαλίσει έναν κουβά καθαρού νερού. Αν δεν έπεφτε σε συμπλοκές και πολέμους, Πολέμους για μια σταγόνα νερό» συνειδητοποίησε την τελευταία σκέψη της με τρόμο. Κοίταζε τον Αιμίλιο. Φαίνεται πως το βλέμμα της ήταν πολύ τρομαγμένο γιατί εκείνος προσπάθησε να την ηρεμήσει χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά. Κατάλαβε πως είχε αρχίσει να τον νιώθει φίλο της, τους συνέδεε άλλωστε κάτι κοινό πια, το ενδιαφέρον για την ..τύχη του νερού, του πιο σημαντικού στοιχείου του πλανήτη μας. Του στοιχείου που μας δίνει ζωή.. Άλλωστε, της είχε φανεί ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα η σχολή που σπούδαζε ο Αιμίλιος. Να κάτι που δεν είχε ποτέ σκεφτεί να σπουδάσει και.. «Άκου τώρα και κάτι τελευταίο την έβγαλε από τις σκέψεις της ο Αιμίλιος. «στις περισσότερες αναπτυσσόμενες χώρες δεν υπάρχουν δυνατότητες για σωστή διαχείριση νερού με αποτέλεσμα εκατομμύρια άνθρωποι να υποφέρουν είτε από ξηρασία είτε από τις πλημμύρες» η Ρέα θυμήθηκε τον Ρασίντ, τον Ινδό συνομήλικό της και τον άθλιο τρόπο ζωής στον οποίο ήταν αναγκασμένος να προσαρμοσθεί. Ενώ εκείνη, που «έτυχε» να γεννηθεί σε μια άλλη χώρα ήταν «προνομιούχα»..

Με αρκετή προσπάθεια σηκώθηκε από το ντιβάνι με το πολύχρωμο υφαντό. Ένωσε την ίδια σουβλιά στο γόνατό της αλλά κατάφερε να κάνει λίγα βήματα αν και ζαλιζόταν ακόμα. Πλησίασε προς το παράθυρο. Κοίταξε έξω: Ο ουρανός μετά εκείνη τη φοβερή νεροποντή του πρωινού ήταν ξάστερος πια και όλη η φύση, δέντρα λουλούδια έλαμπαν. Πιο πέρα οι κορυφογραμμές των βουνών ξεχώριζαν σε ένα διάφανο φως. «Είμαστε τελικά τόσο τυχεροί; αναρωτήθηκε.. τα έχουμε όλα. Κι αυτό το 1/5 των παιδιών του πλανήτη που δεν έχουν τίποτα;. «Λοιπόν» γύρισε και κοίταξε αποφασιστικά τον Αιμίλιο που τακτοποιούσε τις σημειώσεις του σφυρίζοντας έναν σκοπό που της φάνηκε ,απροσδιόριστα γνώριμος, «λοιπόν, αποφάσισα. Αποφάσισα πως κι εμένα με νοιάζει η υπόθεση.. «νερό». Και.. και δεν

την βλέπω σαν παιχνίδι όπως πριν. Τώρα που γνώρισα, την Χάνα, τη Ζεμπέτ, τον Ρασίντ, εσένα.. συμπλήρωσε κοιτάζοντάς τον στα μάτια, θέλω και εγώ κάτι να κάνω για όλα αυτά που πληγώνουν τον πλανήτη μας και τους ανθρώπους. Θα με βοηθήσεις; Πριν προλάβει εκείνος να της απαντήσει μπήκε μέσα η μητέρα του Αιμίλιου κρατώντας το μπουφάν της Ρέας. «Συνήλθε» διαπίστωσε χαμογελαστή και συνέχισε δίνοντάς της το μπουφάν:

«Τρόμαξα να το καθαρίσω παιδάκι μου. Τώρα όμως, κοίτα! Έγινε καινούργιο! Κατάλευκο. Μου θυμίζει κάτι πουλιά που συχνάζουν στο ποταμάκι μας εδώ κοντά. Ακριβώς εκεί που σε βρήκε ο Αιμίλιος»

Η Ρέα θυμήθηκε τους «καθαριστές» του ονείρου της, τον Λάμπη και τον Ανάργυρο. Χαμογέλασε καθώς φορούσε το μπουφάν της, πήρε το σακίδιο και βγήκαν με τον Αιμίλιο από το σπίτι αφού χαιρέτησε και ευχαρίστησε την μητέρα του.

Εκείνο το μεσημέρι της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2006 η Ρέα Αβράμη περπατούσε χέρι με χέρι με τον Αιμίλιο Βλαστό, στις όχθες ενός μικρού παραπόταμου του Πάμισου, κάπου στον κάμπο της Μεσσηνίας. Το βραβείο του διαγωνισμού δεν την ενδιέφερε πια αλλά μόνο αυτά που της διάβαζε ο Αιμίλιος: «Εδώ, στη Μεσσηνία, τα σοβαρότερα προβλήματα που έχουμε είναι: ανεπάρκεια νερού, νιτρορύπανση, υφαλμύριση. Γι αυτό πρέπει να δραστηριοποιηθούμε προς την κατεύθυνση.....»

Καθώς η Ρέα ανέβαινε στο ποδήλατό της, χαιρετώντας τον Αιμίλιο με τον οποίο ξεκινούσε μία υπέροχη σχέση φιλίας και συντροφικότητας, σκεφτόταν τα τελευταία λόγια του: «..Και αφού μπήκες για τα καλά στο.. κλαμπ των ευαισθητοποιημένων με το περιβάλλον ανθρώπων, να ξέρεις πως πρέπει να σκεφτόμαστε μεν ..παγκόσμια αλλά να δρούμε, να ενεργούμε τοπικά, να βελτιώνουμε δηλαδή το περιβάλλον στην περιοχή μας»

Ήταν μεσημέρι όταν η Ρέα Αβράμη επέστρεψε στο σπίτι της. Μια άλλη Ρέα που σκεφτόταν πως .. «για μια σταγόνα νερό» είδε εκείνη τη μέρα, 28 Φεβρουαρίου 2006, αλλιώς τον κόσμο και τη ζωή..

(Σημείωση: στο παραμύθι χρησιμοποιήσαμε στοιχεία για το νερό από την οργάνωση ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ SOS)